

bestemmelse, der tager sigte på det forhold, som konventionen omtaler — med sigte på hele gruppen — findes ikke.

På tilsvarende måde vil fjernelse af børn nok kunne straffes efter de gældende bestemmelser, navnlig borgerlig straffelovs § 215, ifølge hvilken den som unddrager en person under 18 år forældremyndighed eller andre rette vedkommendes myndighed, straffes som for frihedsberøvelse, d. v. s. i de alvorligste tilfælde med fængsel fra 1—12 år, men det synes ikke tilfredsstillende at anvende denne bestemmelse på forholdsregler, der tager sigte på alle gruppens børn, og som praktisk talt kun kan tænkes gennemført af de retlige eller faktiske myndigheder inden for et område.

Ved overvejslen af, i hvilken form den til opfyldelse af konventionens forpligtelse fornødne straffehjemmel bør søges tilvejebragt, er justitsministeriet gået ud fra, at der, som ovenstående sammenligning mellem konventionen og straffeloven viser, i hvert fald er behov for straffehjemmel med hensyn til de i art. II, c), —e), nævnte forhold. Principielt ville det være at foretrække, at folkedrabshandlinger som alle andre alvorlige forbrydelser fandtes beskrevet i straffeloven, og at straffen blev udmålt i henhold til denne. Dette ville imidlertid kræve omarbejdelse af talrige bestemmelser i straffeloven og tilføjelse af nogle nye. At optage konventionens forbrydelsesbegreber i straffeloven i et særligt kapitel ville på den anden side ikke have nogen særlig værdi. De forhold konventionen omfatter er af en så særlig karakter, at der kun under eller efter ekstraordinære forhold kan tænkes at blive praktisk anvendelse for dem her i landet, og optoges de strafbare forhold i de gældende straffelovsbestemmelser ville dette komplicere disses affattelse uforholdsmæssigt. Man har derfor opgivet at optage de strafbare gerningsindhold i straffeloven og foretrukket at foreslå en særlig lov om straf for folkedrab.

I Sverige har på tilsvarende måde den svenske „straffrättskommitté“ i tilknytning til sit „forslag til brottsbalk“ udarbejdet forslag til en særlig lov om straf for „folkemord“. Det svenske forslag foreskriver imidlertid straf (af fængsel på livstid eller fra 4 indtil 10 år) for enhver handling, som ifølge lov kan straffes med fængsel i 4 år eller derover, når handlingen er forevæet imod en national, etnologisk, racemæssig bestemt eller religiøs gruppe med hensigt til at ødelægge den helt eller delvis. Lovens anvendelse vil altså efter det svenske forslag være betinget af, at en begået handling er omfattet både af konventionens gerningsindhold og af en eller flere straffebestemmelser udenfor loven. Denne

fremgangsmåde hænger sammen med, at forslaget tænkes gennemført samtidig med forslag til brottsbalk, og at visse af dettes bestemmelser er affattet under hensyntagen til konventionen.

Selv efter en sådan gennemgang af straffelovens forbrydelsesbegreber, måtte det dog altid være noget tvivlsomt, om der var tilvejebragt fuldt tilstrækkelig hjemmel til, at alle af konventionen omfattede forhold ville kunne rammes.

Det ville endvidere ikke være muligt på så simpel måde som i det svenske lovudkast at skabe forbindelse mellem straffeloven og konventionen, idet en afgrænsning til forhold af en vis grovhed bestemt ved mindstestrafpen næppe ville være mulig og i hvert fald ikke ville virke tilfredsstillende efter vor lovgivning.

Man har derfor foretrukket i loven blot at fastsætte straf for de i konventionen nævnte forhold. En tilsvarende fremgangsmåde er iøvrigt fulgt i en af forbundsrepublikken Tyskland gennemført lov af 9. august 1954.

Straffen er ifølge forslaget fastsat til den efter borgerlig straffelov strengeste straf, fængsel på livstid eller fængsel på tid ikke over 16 år. De omhandlede forbrydelser er af en så alvorlig karakter, at der kunne rejses spørgsmål om under tilsvarende betingelser som fastsat i lov nr. 227 af 7. juni 1952 om dødsstraf for visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse at give hjemmel til at anvende dødsstraf. Da de af forslaget omhandlede strafbare forhold som nævnt for størstedelens vedkommende vil være omfattet af borgerlig straffelovs § 237, har man dog ikke anset det for påkrævet at optage nogen særlig bestemmelse om dødsstraf for folkedrabshandlinger begået under krig eller besættelse til fremme af fjendtlig interesse.

Til § 2.

Det følger af de almindelige regler om forsøg og medvirken i borgerlig straffelovs kapitel 4, at også forsøg og medvirken til de i § 1 nævnte handlinger er strafbare, som krævet i konventionens art. III d) og e).

Sammensværgelse for at begå folkedrab, som ifølge art. III b skal være strafbart, vil på grund af den vide adgang til at straffe også fjernere forberedelseshandlinger, som findes i dansk ret, også uden udtrykkelig bestemmelse derom kunne straffes.

Det i konventionens art. III c nævnte forhold: direkte og offentlig tilskyndelse til folkedrab vil efter omstændighederne kunne anses som strafbar medvirken dertil. Såfremt dette ikke er tilfældet, vil det være strafbart i medfør af borgerlig straffelovs § 136, stk. 1, der fastsætter straf af hæfte eller